

Sag, jeg her hentyder til, vil jeg imidlertid ikke anse for at være endelig afgjort endnu, og gaaende ud derfra, er det min Overbevisning og min Opfattelse, at Staten meget vel kan forsvare under de forhaandenværende overordentlige Forhold at træde opmuntrende til ligesverfor de Bestræbelser, som naturligt og nærmest maatte udgaa fra Kommunerne i den antydede Retning. Det vilde ikke for den ærede Forslagsstiller have været overordenligt vanskeligt at bringe Lovforslaget frem i en saadan Skikkelse ved denne Behandling, at den Garanti, der selvfølgelig maa være tilstede for, at Kommunernes ordinære Fattigudgifter ikke helt eller delvis gik over paa Staten, vilde have været opnaaet. Nu er dette ikke sket, og Lovforslaget foreligger i en Skikkelse, hvori jeg anser det for aldeles uantageligt, og i hvilken det, hvad jeg ogsaa er overbevist om, ikke vil kunne fremmes i det andet Thing. Skjøndt den ærede Forslagsstiller har taget Lovforslaget tilbage, vil jeg dog, da nu et andet æret Medlem har optaget det, stemme for det, og jeg skal bede det ærede Thing at gjøre det Samme og lade det gaa over til det andet Thing. Jeg vil da haabe, at det andet Thing ikke som tidligere sans phraso vil tage Livet af Lovforslaget; thi jeg tror, at de Forhold, der have foreligget iaar, væsentlig ere forskjellige fra dem, der have foreligget tidligere. Vil imidlertid det høie Landsting dog gaa frem væsentlig paa samme Maade som tidligere, vil jeg ialtfald anbefale, at det sker under en saadan Form, at man ikke mistynder Landstingets Opfattelse derhen, at Landstinget ikke i disse overordentlige Forhold kunde finde nogen Anledning til Hjælp fra Statens Side, og jeg vil da henstille til det andet Thing, at det, inden det gjør det af med Lovforslaget, forandrer Lovforslagets Titel, blot ombytter et eneste lille Ord, der findes deri, saaledes, at den Lov, som Landstinget afliver, kommer til at faae til Titel; „Lov om midlertidige Foranstaltninger mod Nød i Valgtiden“.

Berg: Jeg troede, at den ærede Taler egentlig mente det alvorligt med, hvad han sagde, indtil jeg hørte hans sidste Uttring. Efter hans sidste Uttring at dømme skulde jeg antage, at det Hele var en Spas; men maaske det ærede Medlem dog vil have noget af det forstaaet alvorligt, at det er virkelig Foranstaltninger mod Nød i Vinteren, der er Tale om, og ikke i Valgtiden. (R. Andersen ler). Ja, det ærede Medlem fra Kjørteminde kan jo more sig over dette, men de, hvem denne Sag angaar, more sig tilvisse ikke over, at vi more os. Jeg har tilladt mig at optage dette Forslag, og jeg skal begrunde, hvorfor jeg optog det. I anden Del af Sam-

lingen 1878—79 tillode vi os at indbringe et Forslag af et Indhold som det nærværende; men vi mødte de samme Hindringer, som den ærede Forslagsstiller iaar har mødt, og vi havde kun Valget imellem enten at se Noget udkomme eller Intet. Vi valgte Noget, Vinteren var ikke saa streng da som nu. Nogen Nytte og Opmuntring var det vel til for dem, der egentlig skulde være Gjenstand for Loven, maaske ikke megen, men ialtfald gav Loven fornøden Bemyndigelse for Kommunerne til at være velvillige, hvis de vilde. Jeg erindrer vel, hvor ubehagelig denne vor Stilling fandtes at være saavel fra den ærede Forslagsstillers Side som fra hans nærmeste Meningsfællers Side, hvorledes man fandt, at denne Stilling var ikke rigtig, var usforvarlig osv.; vi skulde anderledes have presset paa, for at faae dette Mere. Dette bestemte mig til ifjor og atter iaar at følge de Herrer paa deres Vej med at træffe Extraforanstaltninger for at lindre Nøden for de Paagjældende, og jeg har ikke stemt anderledes, end de Herrer have ønsket, som have ledet denne Sag i Forening med Forslagsstilleren indtil dette Dieblit, da den ærede Forslagsstiller forlader sit Barn og kaster det i Vandet. I dette Dieblit, siger jeg, har jeg Ret, ikke blot Forretningsordenens Ret, men Ret ifølge Sagen selv til at tage denne Debat op paany. Jeg tror, at Stillingen for dem, der tales om her, iaar er i høieste Grad beklagelig. Det maa vist særdeles meget paaskjønnes, hvad der ad Frivillighedens Vej ydes paa Landet og i Byerne; men det forslaar ikke. Har det forslaaet saaledes, at de Paagjældende ere komne Vinteren igjennem, uden at man egentlig kan sige, at Nogen er gaaet tilgrunde eller ødelagt ved Nøden, er jeg dog overbevist om, at efter en saadan Vinter gaar mangen Familiefader, som gjerne vilde gaa igjennem, uden at hænge paa Fattigvæsenet, saa ruineret ud af sin Stilling, at han kan befrygtes at tabe Modet under fortsat Arbejde i den kommende Sommer, hvor han ikke blot skal subsistere, men ogsaa erhverve tilbage, hvad han har sat til ud over den Hjælp, han har faaet i Vinteren. Jeg tror derfor, at det vil være i høieste Grad nyttigt, om man ved at bidrage til den Hjælp, som er ydet af Private, og den Selvhjælp, der er ydet under trænge Forhold gjennem Kommunerne og deslige, kunde sætte de Bedkommende nogenlunde istand til at begynde Arbejdet, naar det optages med Naab om at komme paa ret Kjøb, forjaavidt overhovedet saadanne kunne komme paa ret Kjøb, altsaa nærmest Alle, der ønske og ville dette. Jeg tillægger vel Hovedtanken i § 6 nogen Betydning. Reglen kan altid passere som midlertidig Regel, men henkastet saaledes er den ingenlunde i og for sig